

кифоръ I въ Стара планина (811 г.). Държавата се разширила. Отъ Николицелски станъ столицата се премѣстила въ Плиска, а презъ Борисово време тя се премѣстила въ Преславъ (893 г.).

ДОБРУДЖА Е БИЛА ВИНАГИ НАСЕЛЕНА СЪ БЪЛГАРИ

При царетѣ Борисъ и Симеонъ славянитѣ и българитѣ вече представлявали единъ народъ. Имали славянска книга, славянско християнско богослужение и славянски езикъ отъ царския дворецъ до последната селска и градска община. Езикътъ на прабългаритѣ се изгубилъ, и тѣ се претопили въ голѣмото славянско множество отъ Дунава до Адриатическо море и отъ Черно море до рѣка Сава. За отличаване отъ другитѣ славянски царства въ Балканитѣ югоизточнитѣ славяни се именували български славяни или кжсо — българи.

Интересно е да разберемъ, като се е разширила българската държава толкова много на Балканитѣ, като е измѣстила столицата си отъ Николицель, и е изнамѣрила и приела славянската книга въ Преславъ, Охридъ, Видинъ, София и т. н. по цѣлото царство, какво е станало съ населението въ Добруджа, която е останала отдалеченъ кжтъ, заврѣнъ между устията на Дунава и Черно море?

Историята ни казва, че Добруджа винаги е била населена съ славяно-българи презъ всички времена, та дори и до днесъ. Наистина, много пжти Добруджа, като покраище, е била изложена на голѣми опасности: нахълтвали чужди народи, тѣ разбутвали българското население и го карали да бѣга къмъ Балкана, ала щомъ опасността минѣла, когато неприятелитѣ се разпрѣсвали на една или друга страна, българитѣ ведната отъ Балкана и отъ други страни се завръщали пакъ въ старото огнище и започвали съ